

Sygn. akt I USK 366/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
z udziałem zainteresowanego D. .
o składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 12 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża skarżącego kosztami pełnomocnika organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 19 października 2020 r., sygn. akt III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z odwołania Szpitala Wojewódzkiego im.(...) w B. (dalej jako: „odwołujący się Szpital” lub „płatnik”) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T., przy udziale D. W., oddalił apelację odwołującego się Szpitala od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 28 lutego 2020 r., sygn. akt V U (...), w którym Sąd Okręgowy oddalił odwołanie płatnika od decyzji organu rentowego z dnia 29 maja 2019 r., w której ZUS Oddział w T. określił kwoty podstawy wymiaru składek na obowiązkowe

ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe, wypadkowe i zdrowotne z tytułu zatrudnienia u płatnika składek Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w B. w stosunku do D. W. w okresie od marca 2014 r. do stycznia 2017 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego płatnik zaskarżył skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W ocenie skarżącego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: Czy zgodnie z przepisami art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. oraz art. 132 ust. 3 u.ś.o.z. oraz art. 132 ust. 3 w zw. z art. 133 u.s.o.z. a także w świetle art. 2 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, uzasadnione jest przyjęcie, że umowa z personelem medycznym (np. lekarzem) zawierana w trybie art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. na świadczenia zdrowotne realizowane w określonym tą umową zakresie i zasadach jest umową nazwaną a także, czy jest umową podwykonawczą w rozumieniu art. 133 u.s.o.z. i czy w konsekwencji stosuje się do niej zakaz z art. 132 ust. 3 u.s.o.z. rozumiany jako zakaz zawarcia przez świadczeniodawcę, który ma zawartą umowę na świadczenia opieki zdrowotnej z NFZ umowy z personelem medycznym (np. lekarzem) na świadczenia zdrowotne w trybie art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. oraz czy norma art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych może być wykładana w ten sposób by obejmować również umowy o świadczenia zdrowotne zawierane w trybie ustawy o działalności leczniczej art. 26 i art. 27 teŹe oraz czy norma art. 26 ust. 4 u.d.l. wyłącza możliwość stosowania do umów o świadczenia zdrowotne zawierane w trybie art. 26 i 27 u.d.l. przepisu art. 133 oraz 133 w zw. z art. 132 ust. 3 u.s.o.z. Wskazano na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieŹności w orzecznictwie sądów, gdyż istnieje rozbieŹność w wykładni przepisów odnoszących się do kontraktów na świadczenia zdrowotne zawieranych z lekarzami jako umów nazwanych oraz brak wykładni tychŹe w świetle przepisów regulujących umowy na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w tym także umów podwykonawczych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz normy prawa materialnego odnoszącego się do odpowiedniego

stosowania zakazu zawierania umów na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z personelem medycznym (w szczególności lekarzami) świadczącymi usługi opieki zdrowotnej w jednostce, która zawarła ma umowę na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w szczególności w zakresie odpowiedniego stosowania zakazu i jego zakresu do umów podwykonawczych na udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej a więc udzielenia odpowiedzi czy zgodnie z przepisami art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. oraz art. 132 ust. 3 u.ś.o.z. oraz art. 132 ust. 3 w zw. z art. 133 u.s.o.z. a także w świetle art. 2 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, uzasadnione jest przyjęcie, że umowa z lekarzem zawierana w trybie art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. na świadczenia zdrowotne realizowane w określonym tą umową zakresie i zasadach nie jest umową nazwaną a także, że jest umową podwykonawczą w rozumieniu art. 133 u.s.o.z. i w konsekwencji stosuje się do niej zakaz z art. 132 ust. 3 u.s.o.z. rozumiany jako zakaz zawarcia przez świadczeniodawcę, który ma zawartą umowę na świadczenia opieki zdrowotnej z NFZ umowy z lekarzem na świadczenia zdrowotne w trybie art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. jak również zakresu stosowania przepisów ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych do umów o świadczenia zdrowotne zawieranych w trybie art. 26 i 27 u.d.l. oraz czy w świetle normy art. 26 ust. 4 u.d.l. uzasadnione stosowanie do umów o świadczenia zdrowotne zawieranych w trybie art. 26 i art. 27 u.d.l. normy art. 133 i art. 133 w zw. z art. 132 ust. 3 u.s.o.z.

W ocenie skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec oczywistości niezgodności przyjętej wykładni przepisów art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. a także art. 132 ust. 3 u.ś.o.z. oraz art. 132 ust. 3 w zw. z art. 133 u.s.o.z. a także w świetle art. 2 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty, a także przyjęcia, że umowa z lekarzem zawierana w trybie art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. na świadczenia zdrowotne realizowane w określonym tą umową zakresie i zasadach nie jest umową nazwaną a także, że jest umową podwykonawczą w rozumieniu art. 133 u.s.o.z. i w konsekwencji stosuje się do niej zakaz z art. 132 ust. 3 u.s.o.z. rozumiany jako zakaz zawarcia przez świadczeniodawcę, który ma zawartą umowę

na świadczenia opieki zdrowotnej z NFZ umowy z lekarzem na świadczenia zdrowotne w trybie art. 26 ust. 1 oraz ust. 3, a także art. 27 ust. 1 oraz ust. 4 u.d.l. także w świetle tego, że norma art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie może być wykładana w ten sposób - jako opisująca wyjątek od zasady - że może swym zakresem obejmować umowy na świadczenia zdrowotne zawierane z personelem medycznym (w szczególności lekarzami) w trybie ustawy o działalności leczniczej a także całkowicie niezasadnego przyjęcia, że w świetle normy art. 26 ust. 4 u.d.l. dopuszczalne jest stosowanie do umów o świadczenia zdrowotne zawieranych w trybie art. 26 i 27 u.d.l. normy art. 133 i art. 133 w zw. z art. 132 ust. 3 u.s.o.z.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o: 1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, 2. w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – o jej oddalenie, 3. zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego - kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się Szpitala nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

Twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej strona skarżąca wiąże z naruszeniem wskazanych przepisów prawa, na tle których jednocześnie – jak to określa skarga – pojawiają się zagadnienia prawne oraz sugerowana potrzeba wykładni.

Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wadliwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2011 r., II PK 247/10, LEX nr 1274964). W postanowieniu z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990, Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, że łączenie przesłanki oczywistej zasadności skargi z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, budzi poważne zastrzeżenia. W uzasadnieniu powołanego postanowienia Sąd Najwyższy podkreślił, że w dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy zwracał już uwagę, że jednoczesne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawa) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi. Jak wskazano w uzasadnieniu postanowienia z 21 października 2008 r., II PK 158/08, LEX nr 738506, przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawarte w pkt 1 i 4 art. 398⁹ § 1 k.p.c. wzajemnie się krzyżują i wykluczają możliwość przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zarówno z uwagi na interes publiczny (pkt 1 powołanego przepisu), jak i prywatny skarżącego (pkt 4 powołanego przepisu). Trudno sobie bowiem wyobrazić sytuację, w której wyrok jest oczywiście wadliwy, a jednocześnie w sprawie występuje tak poważna

wątpliwość prawna, że wymaga interwencji i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą skargę kasacyjną podziela przedstawione wyżej stanowisko judykatury w zakresie omawianej kwestii.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.